

Tato právní jednání předpokládají základní změnu v zachování, uložení a v nakládání se jměním nezletilce, (vzdání se nebo bezpodmínečné přijetí dědictví, prodej svěřených statků, pacht, výpověď zákonným způsobem zajištěného kapitálu, odstup pohledávky, smír ve sporu, započítí, pokračování nebo vzdání se továrního, obchodního nebo živnostenského podniku).

Tohoto předpokladu v souzeném případě není, ana pojišťovací smlouva se vůbec nedotýká základního jmění nezletilé žalobkyně, naopak slouží k zabezpečení majetku proti krádeži a vloupání a odpovídá povinné péči poctivého a pilného otce rodiny, jež jest uložena §§ 228, 282, 149 obč. zák. i správci jmění nezletilcova. Nelze také pochybovati, že za nynější doby při tak rozvětvené a všeobecně za prospěšné uznávané a bezpečné činnosti pojišťovacích ústavů jest pojištění majetku proti různým možným škodám úkonem řádné správy majetku (§§ 1029, 1009 obč. zák.) a řádného hospodaření, pokud nezatěžuje nepřiměřeně nezletilého pojistníka. V souzeném případě neukládá pojišťovací smlouva nezletilé žalobkyni nepřiměřené břemeno, když roční premie činí 275 Kč 30 h (pro pozdější léta 217 Kč 30 h) a smlouva jest uzavřena na 10 let. Premie není o sobě ani vzhledem k své výši tíživým závazkem pro žalobkyni, nehledíc ani k tomu, že část premie připadá i na druhého pojistníka E. M. Ani desetiletá doba smluvní nepřesahuje meze řádné správy a řádného hospodaření, ano jest všeobecně známo, že délka doby má v zápětí snížení premie a tudíž úsporu nákladů, a odpadne-li zájem na pojištění vzdáním se obchodní živnosti před vypršením smluvní doby, má žalobkyně oporu v § 63, 72 (§ 167 čís. 24) zákona čís. 501/17 ř. z. Jest proto pojišťovací smlouva v souzeném případě závaznou pro obě strany, aniž třeba se zabývati ostatními vývody dovolacími.

Poněvadž však nižší soudy, vycházejíce z jiného právního názoru, se nezabývaly s ostatním přednesem žalobkyně a s ostatními námitkami žalované strany, bylo rozsudky obou nižších soudů podle §§ 496 čís. 3, 513, a 510 c. ř. s. zrušiti a věc vrátiti k dalšímu jednání a rozhodnutí procesnímu soudu.

Čís. 14130.

Platným titulem k nabytí držby a vlastnictví není listina o sobě, nýbrž právní jednání listinou tou vyjádřené.

Nebyl-li podle souhlasné vůle stran pozemek předmětem kupu, a vůle stran byla v listině jen nesprávně vyjádřena, stává se »kupitel« pozemku jen jeho knihovním držitelem a vlastník pozemku může proti němu zakročit žalobou podle § 372 obč. zák.

Poněvadž nešlo u smluvníků o omyl v předmětu, nepřichází v úvahu ustanovení § 871 obč. zák., ani § 1487 obč. zák.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1935, Rv I 483/33.)

Žalobě se žalobním žádáním, že žalovaná pozůstalost po Františku V. je povinna vydati žalobcům Václavu M. a Aloisii M. pozemek čís.

kat. 453/4 v Z. do úplného a neobmezeného vlastnictví a strpěti, by bylo pro žalobce na pozemek ten vloženo právo vlastnické, vyhověly soudy všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto

důvodů:

Nestačí, že v kupních smlouvách ze dne 29. května 1923 a ze dne 31. prosince 1924 byla jako předmět kupu mimo jiné uvedena též parcela čís. k. 453/4 a že na základě těchto listin bylo vloženo vlastnické právo k této parcele pro manžele S. resp. pro žalované. Neboť platným titulem k nabytí držby a vlastnictví není listina sama o sobě, nýbrž právní jednání listinou tou vyjádřené. Při žádné z těchto dvou kupních smluv však nesměřovala vůle stran k prodeji sporné parcely čís. k. 453/4. To je patrné z toho, že parcela k. čís. 453/4, nemající znatelných hranic a splývající s ostatním pozemkem žalobců, nebyla J. S. odevzdána, nýbrž zůstala i nadále v užívání žalobců. J. S. pak nemohl podle § 442 obč. z. postoupiti F. V. více práva než měl sám a je zjištěno, že mu spornou parcelu do držby neodevzdal. F. V. při náležité pozornosti musel poznati, že sporná parcela je sloučena s ostatními pozemky žalobců a že je těmito stále užívána. Nenabyl tedy F. V. onoho pozemku v důvěře ve veřejné knihy a proto ani jeho dědicové nemohou dovolávati se důvěry ve veřejné knihy. Předpis § 440 obč. z. upravuje případ, kterému ze dvou skutečných nabyvatelů nemovitostí, žádajících o knihovní vtělení, přísluší přednost; nelze ho však použiti v souzeném sporu, kde žalobcové jako vlastníci naturální nastupují na žalované jako knihovní držitelé žalobou podle § 372 obč. z. V souzeném případě nepřicházejí v úvahu předpisy §§ 871 a násl. obč. z., poněvadž při obou shora uvedených kupních smlouvách pozemek p. čís. 453/4 podle souhlasné vůle stran netvořil předmět kupu a vůle stran byla v listině nesprávně vyjádřena. Ježto nejde o neplatnost kupní smlouvy pro omyl, neplatí promlčecí lhůta § 1487 obč. z. Předpisu § 63 kn. z. nelze použiti, poněvadž nejde o žalobu na knihovní výmaz a obnovení předšlého stavu. Nemůže býti ani řeči o tom, že by se žalobci bezdůvodně obohatili na újmu žalovaných, kdyby sporný pozemek podrželi.

Čís. 14131.

Zákon ze dne 30. ledna 1920 čís. 82 Sb. z. a n.

Za vnucené správy přecházejí práva a povinnosti ze smlouvy domovnícké s vlastníka domu nebo jeho zmocněnce na vnuceného správce.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1935, Rv I 2765/34.)

Žalovaní namítli proti soudní výpovědi z bytu mimo jiné, že výpověď jim nebyla dána majitelem domu, nýbrž vnuceným správcem domu, který k dání výpovědi není legitimován, a že s majitelem domu uzavřeli domovníckou smlouvu na 6 let, která je chráněna před předčasným zrušením služebního poměru. Soudní výpověď byla ponechána v účinnosti nejvyšším soudem z těchto